

λοιπὸν οἱ πολὺλόγοι δὲν ὑποφέρουσιν οὐδ' αὐτοὶ ἑαυτοὺς, ὅταν ἐν ἄλλοις ἴδωσι τὴν ἑαυτῶν εἰκόνα. Ἡ εὐκολία τοῦ λέγειν εἶναι τωρόντι προτέρημα φυσικὸν, ἀπαιτεῖ γλῶσσαν εὐκαμπτον, μνημονικὸν πλοῦσιον, καὶ πνεῦμα γόνιμον εἰς ιδέας· πλὴν ἡ τέχνη τοῦ λέγειν εἶναι ἔτι πολυτιμωτέρα· ἡ δὲ πολυλογία δὲν εἶναι οὐτ' εὐκολία, οὔτε τέχνη τοῦ λέγειν, ἀλλὰ μανία· ὅθεν οἱ πολὺλόγοι δὲν θαυμάζονται, εἰ μὴ ὑπὸ τῶν ἀνοήτων καὶ ἀμαθῶν, οἵτινες, ἐστερημένοι καὶ λόγου καὶ ιδεῶν, ἀποροῦσι πῶς δύναται ἄνθρωπος νὰ ἔχῃ τοσαύτην ἀφθονίαν λόγων. Οἱ πολὺλόγοι κάμνουσιν ὕβριν καὶ εἰς τοὺς ἀκούοντας, στοχαζόμενοι αὐτοὺς ὡς ἀνοήτους καὶ ἀμαθεῖς, μὴ δυναμένους νὰ κάμωσι μηδεμίαν σκέψιν καὶ κρίσιν παρ' ἑαυτῶν.

Διὰ νὰ διορθώσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ τοιοῦτου πάθους, πρέπει νὰ συλλογιζώμεθα, ὅτι εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον· διότι πρῶτον εἶναι ἀδύνατον νὰ πολυλογῇ τις χωρὶς νὰ περιτολογῇ, καὶ χωρὶς ἐνίοτε νὰ πειράζῃ καιρίως τοὺς ἄλλους· δεύτερον, οἱ πολὺλόγοι καταφρονοῦνται ὡς ἐπιτοπλεῖστον, καὶ θεωροῦνται ὡς ἄνθρωποι ἀστέχαστοι καὶ ἄκριτοι· τρίτον, ἀποφεύγουσιν αὐτοὺς οἱ ἄνθρωποι, ὡς ὀχληροὺς, ὡς ἀδιακρίτους καὶ καταλάλους· διότι συχνὰ πίπτουσι καὶ εἰς καταλαλιὰν χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται τοῦτο, θέλοντες νὰ εὐχαριστήσωσι τὴν λογομανίαν αὐτῶν· τέταρτον, δὲν εἶναι ἀνθρώπου κοινωνικοῦ νὰ θέλῃ αὐτὸς μόνος νὰ λαλῇ, καὶ νὰ δεσπόζῃ ἐν ταῖς συναναστροφαῖς. Τὰ ταπεινὰ πνεύματα, αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδάρια κλίνουσιν ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς τὴν πολυλογίαν· ὅθεν συμπεραίνεται πρὸς ταῖς ἄλλοις, ὅτι ἀδυναμία πνεύματος. Τὸ δίκαιον λοιπὸν, τὸ συμφέρον ἡμῶν, καὶ τὸ πολιτικὸν καθήκον, ἀπαιτοῦσι νὰ διορθώσωμεν ἑαυτοὺς καὶ ἀπὸ τοῦ πάθους τούτου.

Ἀπρεπές.

Τὸ ἀπρεπές θεωρεῖται καὶ γενικῶς καὶ εἰδικῶς. Γενικῶς ἀπρεπές λέγεται ὅ,τι πρᾶγμα εἶναι ἐναντίον εἰς τὴν τιμὴν, εἰς τὴν σεμνότητα, καὶ συντόμως εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον. Εἰδικῶς δὲ ἀπρεπές εἶναι τὸ ἀσύμφωνον καὶ ἀνάρμοστον εἰς τὸν προσωπικὸν χαρακτῆρα. Ἀπρεπές εἶναι, παραδείγματος χάριν, εἰς τὸν πλούσιον νὰ δεικνύῃ ὑπέρμετρον λύπην διὰ μικρὰν ζημίαν· ἀπρεπές εἶναι εἰς τὸν ὅς τις ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ὑπὸ γονέων ἐπισήμων, νὰ συντροφεύῃ κακοήθεις ἀνθρώπους· εἰς τὸν νεόπλουτον, νὰ ζητῇ τίτλους ἀξιοματίων· εἰς τὸν πολιτικὸν ἄρχοντα, νὰ φαίνεται μεθῶν, κ. τ. λ. Ὁ φρόνιμος δὲν ἔχει χρεῖαν, εἰμὴ ὀλίγης προσοχῆς, διὰ νὰ μὴ πίπτῃ εἰς τὰ ἀπρεπῆ, οὔτε διὰ λόγου, οὔτε διὰ πράξεως.

Ἀπελπισία.

Ἡ ἀπελπισία εἶναι ἀνησυχία ψυχῆς φέρουσα τὸν ἄνθρωπον εἰς πράξεις βιαίας καθ' ἑαυτοῦ, ὡς τὸ νὰ γίνηται αὐτόχειρ, ἢ νὰ κάμνῃ ἐπιχειρήσεις τολμηράς, διότι δὲν δύναται νὰ ἀπολαύσῃ τὸ ποθοῦμενον ἀγα-